

A Pécsi Ítéltábla Pécsen, a 2014. évi január hó 7. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság a rablás büntette és más bűncselekmények miatt **I.rendű vádlott és társa** ellen indult büntetőügyben a Zalaegerszegi Törvényszék 3.B.32/2012/27. számú ítéletét az alábbiak szerint változtatja meg:

- I.rendű vádlott cselekménye a Btk.365.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő rablás büntettének, a Btk.370.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő társtettesként elkövetett lopás vétsége kísérletének, és a Btk.370.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés bc) pontja szerint minősülő lopás vétsége kísérletének minősül.
- I.rendű vádlott büntetését 8 (nyolc) év szabadságvesztésre enyhíti. A szabadságvesztést fegyházban kell végrehajtani, melyből a vádlott a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható legkorábban feltételes szabadságra.

I.rendű vádlott vonatkozásában a kiszabott szabadságvesztésbe a 2013. évi március hó 6. napjától a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt továbbmenően beszámítja.

A bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezést hatályon kívül helyezi, és az elsőfokú bíróságot különleges eljárás lefolytatására utasítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy az elsőfokú ítéletben szereplő Btk. elnevezésen az 1978. évi IV. törvény értendő.

Kötelezi II.rendű vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 12.000 (tizenkettőezer) forint bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróságot II.rendű vádlott vonatkozásában összbüntetési eljárás lefolytatása iránti intézkedés megtételére hívja fel.

I n d o k o l á s:

A Zalaegerszegi Törvényszék a 2013. évi március hó 6. napján kelt 3.B.32/2012/27. számú ítéletével I.rendű vádlottat az 1978. évi IV. törvény 321.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés a) pontja szerint minősülő rablás büntette, az 1978. évi IV. törvény 316.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés I. fordulata szerint minősülő társtettesként elkövetett lopás vétségének kísérlete és az 1978. évi IV. törvény 316.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés II. fordulat d) pontja szerint minősülő lopás vétségének kísérlete miatt halmazati büntetésül 9 év fegyházbüntetésre, mellékbüntetésül 8 év közügyektől eltiltásra, II.rendű vádlottat az 1978. évi IV. törvény 321.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés a) pontja szerint minősülő felbujtóként, fegyveresen elkövetett rablás büntette, az 1978. évi IV. törvény 316.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés I. fordulata szerint minősülő társtettesként elkövetett lopás vétségének kísérlete és az 1978. évi IV. törvény 316.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés II. fordulat d) pontja szerint minősülő bűnsegédként elkövetett lopás vétségének kísérlete miatt halmazati büntetésül 9 év fegyházbüntetésre, mellékbüntetésül 8 év közügyektől eltiltásra ítélte. Egyetemlegesen kötelezte a vádlottakat a **magánfél** részére 100.000 forint kártérítés megfizetésére, rendelkezett a bűnjelekről, az előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról, és kötelezte a vádlottakat részben egyetemlegesen, részben külön-külön az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen I.rendű vádlott elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés céljából, védője elsődlegesen a rablás büntettében történő elítélés miatt, részbeni felmentésért és a kiszabott büntetés enyhítése végett, továbbá a bűnügyi költségben történő marasztalás miatt is, II.rendű vádlott a rablás büntettében történő elítélés miatt részbeni felmentésért, védője elsődlegesen a 3.) tényállási pontban írt rablás büntettében történő felmentés végett és a kiszabott büntetés enyhítése céljából jelentett be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség az átiratában és a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján az elsőfokú bíróság ítéletének akként történő megváltoztatását indítványozta, hogy a másodfokú bíróság I.rendű vádlott cselekményeit a 2012. évi C. törvény szerint minősítse, és állapítsa meg, hogy a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének letöltését követő nap. Egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

I.rendű vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában és a nyilvános ülésen történő felszólalásában indítványozta, hogy a másodfokú bíróság állapítsa meg, hogy a vádlott a 2 rendbeli lopás vétségének kísérletét bűnsegédként követte el, a rablás büntettének vádja alól a terheltet mentse fel és büntetését enyhítse.

II.rendű vádlott védője a nyilvános ülésen elsődlegesen a rablás büntettében történő felmentésre, másodlagosan arra tett indítványt, hogy a másodfokú bíróság a II.rendű vádlott 3.) tényállási pontban írt cselekményét az 1978. évi IV. törvény

321.§ (1) bekezdésébe ütköző rablás büntettének minősítse, illetve állapítsa meg, hogy a vádlott azt bűnsegédként követte el, és enyhébb büntetést szabjon ki.

A másodfokú bíróság a vádlottak és védőik által részfelmentés, valamint a védők által eltérő minősítés, illetve II.rendű vádlott védője által enyhítés végett bejelentett fellebbezéseket nem találta megalapozottnak, míg I.rendű vádlott védőjének enyhítés végett bejelentett fellebbezése és a fellebbviteli főügyészség azon indítványa, amely szerint I.rendű vádlott vonatkozásában az elbíráláskor hatályban lévő büntető törvényt alkalmazza, alapos volt.

A vádlottak és védőik által bejelentett jogorvoslati kérelmek alapján a fellebbviteli bíróság a Be.348.§ (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírálta. Ennek eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartása mellett folytatta le a bizonyítási eljárást, a fellelhető bizonyítékokat beszerezte és értékelte, indokolási kötelezettségének is eleget tett. A bizonyítási eljárás eredményeként megállapított tényállás alapvetően hiánytalan és teljes, azonban annak kiegészítése és helyesbítése kizárólag a terheltek előélete tekintetében szükséges a másodfokú eljárásban.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást - figyelemmel a Be.352.§ (1) bekezdésének a) pontjára - az iratok tartalma alapján az alábbiak szerint egészíti ki, illetve helyesbíti:

A I.rendű vádlott előéletére vonatkozó adatokat azzal helyesbíti, hogy a vádlott korábbi elítéléseit tartalmazó 2.) pontban a másodfokú határozat száma - helyesen - Fővárosi Bíróság 25.Bf.7594/1991/3. szám. A 3.) pontban írt másodfokú határozat száma - helyesen - Pest Megyei Bíróság 1.Bf.1010/1993/17. szám. Az 5.) pontban írt, a Pesti Központi Kerületi Bíróság 8.B.VIII.33226/2000/112. számú ítélete a Fővárosi Bíróság, mint másodfokú bíróság 24.Bf.9642/2002/5. számú határozatával 2003. szeptember 3-án emelkedett jogerőre *(Bf.III.314/2013/8. számú erkölcsi bizonyítvány tartalma)*.

A II.rendű vádlott előéletére vonatkozóan megállapított tényeket az alábbiakkal egészíti ki:

A II.rendű vádlottat az elsőfokú ítélet kihirdetését követően a Keszthelyi Járásbíróság a 2013. május 2-án jogerőre emelkedett 8.B.355/2012/10. számú ítéletével, mint többszörös visszaesőt lopás büntette és más bűncselekmények miatt 10 hónap börtönre és 3 év közügyek gyakorlásától eltiltásra ítélte. Ezt követően a Keszthelyi Járásbíróság a 2013. június 11-én kelt és 2013. július 5-én jogerőre emelkedett 8.Bk.83/2013/4. számú ítéletével összbüntetésbe foglalta a Tapolcai Városi Bíróság 3.B.193/2012/10. számú ítéletével kiszabott 2 év 4 hónap fegyházbüntetést és a Keszthelyi Járásbíróság 8.B.355/2012/10. számú ítéletével kiszabott 10 hónap börtönbüntetést, és az összbüntetés tartamát 2 év 6 hónap 15

nap fegyházban állapította meg. A terhelt jelenleg ezt a büntetését tölti *(Bf.III.314/2013/9. számú erkölcsi bizonyítvány tartalma)*.

A tényállás a másodfokú bíróság által eszközölt kiegészítésekkel és helyesbítésekkel megalapozottá vált, az a Be.352.§ (2) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az elsőfokú bíróság ténymegállapításainak kellő indokát adta, az ügyben lehetséges bizonyítékokat maradéktalanul értékelte, és indokolási kötelezettségének is eleget tett.

Nem találta megalapozottnak a másodfokú bíróság azon védelmi érveket, melyek szerint a vádlottak a terhükre rótt rablás büntettét nem követték el.

Az I.rendű vádlott védője elsősorban a nyomozás során történő szagazonosítás lefolytatását és annak bizonyítékként történő értékelését kifogásolta. A védelem által a szagazonosítással kapcsolatban hivatkozott 22/2008. számú ORFK utasítás egy módszertani útmutató a szagazonosítás helyes és szakszerű lefolytatására. Kétségtelen, hogy a módszertani útmutató meghatározza, hogy legalább két szolgálati kutyával kell a szagazonosítást végrehajtani. Ennek a módszertani levélnek a jogszabályi alapja a 23/2003. (VI.24.) BM-IM együttes rendelet, amely a belügyminiszter irányítása alá tartozó nyomozó hatóságok nyomozásának részletes szabályairól szól. E jogszabály 56.§ (4) bekezdése írja elő szagazonosítás esetén a két szolgálati kutya alkalmazását.

Nem vitás, hogy a jelen ügyben lefolytatott szagazonosítás - lévén, hogy azt egy szolgálati kutyával végezték - nem volt teljesen szabályos, de a bizonyíték beszerzése nem tiltott módon történt. E körülmény tehát a másodfokú bíróság álláspontja szerint nem teszi semmissé ezt a bizonyítási eszközt, ekként a szagazonosítás eredménye az eljárás során felhasználható.

A Be.78.§ (1) bekezdése szerint a büntetőeljárásban szabadon felhasználható a törvényben meghatározott minden bizonyítási eszköz, és szabadon alkalmazható minden bizonyítási eljárás.

A magyar büntetőeljárás szabad bizonyítási rendszeréből tehát az következik, hogy ilyen esetben a szagazonosítás, mint bizonyítási eszköz bizonyító erejéről van szó, melynek körében meghozott döntés a bizonyítékok mérlegelésének körébe tartozik (BH2003.145. számú jogeset).

A bírói gyakorlat, amely követi a fenti jogesetben elvi élel kifejtett jogi álláspontot, egységes abban, hogy önmagában a szagazonosítás - akkor sem, ha azt a legszabályosabban folytatták le - nem elegendő a bűnösség megállapításához. Jelen esetben azonban nem erről van szó, ugyanis a vádlottak önmagukra és terhelt-társukra terhelő vallomást tettek, mely vallomásokat **tanú1** tanúvallomása is megerősített. Ezen perbeli adatokat egészítette ki a szagazonosítás eredménye, így

a bizonyítékok összességében történő értékelésével az elsőfokú bíróság megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a vádlottak a terhükre rótt rablás bűncselekményét is elkövették.

Kifogásolta I.rendű vádlott védője azt is, hogy a nyomozás kezdeti szakaszában I.rendű vádlott tanúként került kihallgatásra. Ezzel összefüggésben rámutat a másodfokú bíróság arra, hogy az eljárás e részében az I.rendű vádlottra egyedüli terhelő adat egy névtelen telefonhívás volt, amely nyilvánvalóan nem elegendő a megalapozott gyanú közléséhez. A nyomozó hatóságnak tehát ellenőriznie kellett a telefonhívást, illetve azt, hogy mit csinált az I.r. vádlott a vádbeli időszakban. Ennek legkézenfekvőbb módja I.rendű vádlott tanúkénti kihallgatása volt, amely a büntetőeljárásról szóló törvényben foglaltak szerint történt, a megfelelő figyelmeztetések mellett. Így - azon túl, hogy I.rendű vádlott tanúkénti kihallgatásából nem származott olyan adat, amelyet a tényállás megállapításához fel lehetett használni - a nyomozati cselekmény eljárásjogi szempontból sem kifogásolható.

A másodfokú bíróság a védelem azon álláspontját sem osztotta, hogy I.rendű vádlott a bűncselekmény elkövetésekor beszámítási képességét kizáró bódult állapotban volt. A védő erre történő hivatkozását egyrésztől cáfolta **szakértő1** és **szakértő2** igazságügyi szakértők szakvéleménye, akik a tárgyaláson kizárták annak lehetőségét, hogy az I.r. vádlott által előadott ital- és gyógyszerfogyasztás lényeges beszámítási képességet befolyásoló tényező volt. A rendszeres gyógyszerfogyasztóknál ugyanis - mint amilyen az I.r. vádlott is volt - az I.rendű vádlott által elfogyasztott mennyiség nem jár tudatmódosító hatással. Másrészt ezt a körülményt akkor sem lehetne I.rendű vádlott javára értékelni, ha valóban szerepet játszott volna a cselekmény társadalomra veszélyes voltának felismerésében, illetve az ennek megfelelő cselekvésben, mert I.rendű vádlott önhibájából került ilyen állapotba.

Helytálló I.rendű vádlott védőjének azon megállapítása, hogy a sértett nem ismerte fel I.rendű vádlottat. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a sértetti vallomás az adott körülményekre tekintettel elfogadható volt. A rászegezett pisztoly hatására felindult állapotban lévő sértett ugyanis rövid ideig látta az arcát eltakaró, vastag kabátot viselő elkövetőt, így az a tény, hogy őt nem ismerte fel, a megfigyelőképességét negatívan befolyásoló tényezők miatt elfogadható volt.

Következésképpen ezek a védelmi kifogások sem voltak alaposak.

A fentiekben túlmenően kiemeli a másodfokú bíróság azt is, hogy a vádlottak és **tanú1** az eljárás során mindvégig elismerték, hogy a vádbeli időpontban jártak a helyszínen. Ezen vallomások alapján tehát egyértelmű volt, hogy az elkövető e három személy közül kerül ki.

Az elsőfokú bíróság mérlegelte a vádlottak egymásra tett terhelő vallomását, és ezek közül azt fogadta el, amelyet az eljárás egyéb adatai, így **tanú1** tanúvallomása

és a szagazonosítás eredménye is alátámasztott. Az elsőfokú bíróság ezen mérlegelő tevékenysége logikus, helyes indokokkal alátámasztott, ezért azzal a másodfokú bíróság is maradéktalanul egyetértett.

A tényállás 1.) és 2.) pontjában írt cselekmények kapcsán a vádlottak büntetőjogi felelősségük elismerésére is kiterjedő beismerő vallomást tettek, mely vallomásukat az egyéb bizonyítékok is alátámasztották, így helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a tényállást a vádlotti beismerő vallomások figyelembevételével állapította meg.

Mindezek alapján a törvényszék a fellebbviteli bíróság szerint is helyesen következtetett a vádlottak bűnösségére és a cselekmények minősítése is mindenben megfelel a büntető anyagi jogszabályoknak.

Következésképpen a felmentést célzó fellebbezések nem vezettek eredményre.

Nem értett egyet a másodfokú bíróság II.rendű vádlott védőjének azon álláspontjával, hogy II.rendű vádlott a 3.) tényállási pontban írt cselekménnyel összefüggésben pusztán tippadó volt, amely nem minősül felbujtói magatartásnak. A védelem szerint II.rendű vádlott terhelt - mivel a helyszínen jelen volt és segítséget nyújtott - legfeljebb bűnsegédi magatartást valósított meg.

A védői érveléssel kapcsolatban rámutat a másodfokú bíróság, hogy az eljárás során egyértelműen bizonyítást nyert, hogy II.rendű vádlott rendelkezett helyismeretteln, tudomása volt arról, hogy két kassza van a „.....” presszóban, ahol az esti órákban egy alkalmazott dolgozik, továbbá azt is tudta, hogy milyen zsákmányra számíthatnak. Az elsőfokú bíróság e körben tett következtetéseit az I.rendű vádlott és részben **tanú1** tanú bíróság által elfogadott vallomása is alátámasztotta.

Mindezek alapján helyesen állapította meg a törvényszék, hogy II.rendű vádlott magatartása több volt puszta tippadásnál, mert az eljárás során egyértelműen beigazolódott, hogy az ő rábírására követte el I.rendű vádlott a rablás büntettét.

Hivatkozott a védelem arra is, hogy II.rendű vádlottnak nem volt tudomása arról, hogy I.rendű vádlott fegyveresen kívánja elkövetni a rablás büntettét, ezért a rábírás túllépésére figyelemmel a rablás büntettének alapesetét követte el a vádlott részesként.

A másodfokú bíróság ezen védői álláspontot sem osztotta, ugyanis II.rendű vádlott a nyomozás során határozottan állította, hogy tudomással bírt arról, hogy gázpisztoly van I.rendű vádlottnál. Az elsőfokú bíróság megindokolta, hogy e körben II.rendű vádlott mely vallomását fogadta el, mellyel a másodfokú bíróság egyetértett.

I.rendű vádlott védője az 1.) és 2.) pontban írt lopási cselekmények kapcsán indítványozta, a másodfokú bíróság állapítsa meg, hogy azt a vádlott bűnsegédként

követte el. Az irányadó és e körben fellebbezéssel nem is támadott tényállás alapján azonban kétséget kizáró módon megállapítható volt, hogy I.rendű vádlott az 1.) tényállási pontban írt lopási cselekményt társtettesként, míg a 2.) pontban írt cselekményt tettesként követte el. Tekintettel arra, hogy mindkét esetben a vádlotti beismerő vallomás alapján is bizonyítást nyert, hogy a vádlott a lopás vétsége kísérletének tényállását megvalósította és ahhoz nem pusztán segítséget nyújtott, hanem abban tevékenyen részt vett, ekként a bűnsegédi elkövetői alakzat megállapítása szóba sem kerülhetett.

Mindezek alapján I.rendű vádlott védőjének a 2 rendbeli lopás vétsége kísérletének bűnsegédként történő megállapítását, illetve II.rendű vádlott védőjének a bűnsegédként elkövetett, Btk.321.§ (1) bekezdésébe ütköző rablás büntetének megállapítását célzó fellebbezése sem vezetett eredményre.

2013. július 1. napján hatályba lépett a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (Btk.), tehát a másodfokú elbírálás időpontjában új büntető törvény van hatályban.

A Btk.2.§ (1) bekezdése értelmében „A bűncselekményt - a (2)-(3) bekezdésben foglalt kivételekkel - az elkövetése idején hatályban lévő büntető törvény szerint kell elbírálni.”

A (2) bekezdés szerint „Ha a cselekmény elbírálásakor hatályban lévő új büntető törvény szerint a cselekmény már nem bűncselekmény, vagy enyhébben bírálendő el, akkor az új büntető törvényt kell alkalmazni.”

A másodfokú bíróságnak a vádlottak cselekményének és a velük szemben kiszabott büntetés felülbírálata során vizsgálnia kellett tehát, hogy az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. törvény rendelkezéseit kell-e alkalmazni, vagy a vádlottakkal szemben a hatályban lévő új büntető törvény, a Btk. eredményez-e enyhébb elbírálást. Ez utóbbi esetben ugyanis a 2012. évi C. törvény alkalmazásának van helye.

A vádlottak által elkövetett bűncselekmény különös részi törvényi tényállása a hatályos és a korábbi büntető jogszabályban azonos. Az 1978. évi IV. törvény szerint I.rendű vádlott és II.rendű vádlott terhére rótt rablás büntette 5 évtől 15 évig terjedő szabadságvesztéssel volt büntetendő, míg a Btk. szerint ugyanezen bűncselekmény 5 évtől 10 évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett.

Az alkalmazandó jogszabály megállapításához azonban nem elegendő a különös részben írt rendelkezések összevetése, szükséges az általános részi normák összehasonlítása is. Az enyhébb elbírálás alatt ugyanis minden büntetőjogi jogkövetkezményt érteni kell, így a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét szabályozó általános részi rendelkezéseket is.

A feltételes szabadsággal kapcsolatban irányadó 4/2013. BK vélemény értelmében határozott tartamú szabadságvesztés esetében a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi, törvény erejénél fogva kötelező időpontjára vonatkozó rendelkezés a 2012. évi C. törvény (Btk.) 2.§ (1)-(2) bekezdése szerinti elbírálás fogalmába tartozik. Megváltozása alapot ad - enyhébb elbírálás címén - a módosító törvény alkalmazására.

Az 1978. évi IV. törvény 47.§ (2) bekezdése alapján feltételes szabadságra bocsátásnak csak akkor van helye, ha az elítélt fegyházban végrehajtandó büntetésének legalább négyötöd részét kitöltötte.

Az elbíráláskor hatályban lévő büntető törvény 38.§ (2) bekezdésének a) pontja szerint, ha a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége nem kizárt, annak legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének, de legkevesebb három hónapnak a kitöltését követő nap. Ugyanakkor a 38.§ (4) bekezdés a) pontja értelmében nem bocsátható feltételes szabadságra a többszörös visszaeső, ha a szabadságvesztést fegyház fokozatban kell végrehajtani.

Ezen értékelő tevékenységet elvégezve és a fentiekben írt körülményeket figyelembe véve a másodfokú bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy az elbíráláskor hatályban lévő büntető törvény enyhébb elbírálást eredményez I.rendű vádlott vonatkozásában, ezért a Btk.2.§ (2) bekezdése alapján az elbíráláskor hatályban lévő büntető törvényt alkalmazta.

Ennek megfelelően I.rendű vádlott cselekményeit a Btk.365.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő rablás büntettének, a Btk.370.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő társtettesként elkövetett lopás vétsége kísérletének és a Btk.370.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés bc) pontja szerint minősülő lopás vétsége kísérletének minősítette.

Egyúttal megállapította, hogy a társtettesi elkövetői alakzat a Btk.13.§ (3) bekezdésén, a kísérlet megállapítása a Btk.10.§ (1) bekezdésén, míg a fegyveres elkövetés a Btk.459.§ (1) bekezdés 5. pontján alapul.

A II.rendű vádlott vonatkozásában azonban - figyelemmel arra, hogy az elkövetéskor hatályban volt büntető törvény rendelkezése szerint nem kizárt a feltételes szabadság kedvezményéből, míg az elbíráláskori törvény szerint nem bocsátható feltételes szabadságra - összhatásában az elbíráláskor hatályban lévő büntető törvény még annak ellenére sem biztosít kedvezőbb elbírálást, hogy a rablás büntettének büntetési tétele enyhébb lett. Következésképpen II.rendű vádlott tekintetében az elbíráláskori törvény alkalmazására nem volt törvényi lehetőség.

A büntetés kiszabását meghatározó tényezőket az elsőfokú bíróság maradéktalanul feltárta és azokat tényleges súlyuknak és jelentőségüknek megfelelően értékelte.

A bűnösségi körülmények értékelése alapján nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor I.rendű és II.rendű vádlottakkal szemben 9 év szabadságvesztést szabott ki.

Tekintettel azonban arra, hogy az I.rendű vádlottal szemben alkalmazott elbíráláskori büntető törvény alapján az irányadó büntetési tételkeret enyhébb lett, a másodfokú bíróság a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést 8 évre enyhítette.

A II.rendű vádlottal szemben kiszabott 9 év szabadságvesztés arányban áll az általa elkövetett bűncselekményekkel, valamint a javára és terhére értékelt körülményekkel, ekként annak enyhítése a másodfokú bíróság álláspontja szerint nem indokolt.

Következésképpen az I.rendű vádlott védője által enyhítés végett bejelentett fellebbezés eredményre vezetett, míg II.rendű vádlottnak és védőjének enyhítést célzó jogorvoslati kérelme nem volt megalapozott.

A szabadságvesztést az I.rendű vádlott vonatkozásában a Btk.35.§ (1) bekezdése és a Btk.37.§ (3) bekezdés ad) pontja alapján fegyházban kell végrehajtani.

A Btk.38.§ (1) bekezdése értelmében I.rendű vádlottnál rendelkezni kellett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról. Ezért a másodfokú bíróság megállapította, hogy I.rendű vádlott a Btk.38.§ (2) bekezdésének a) pontja alapján legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének a bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezését a Be.379.§ (1) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot a Be.578.§ (1) bekezdésében írt különleges eljárás lefolytatására utasította. A törvényszék ugyanis e körben oly mértékben nem tett eleget indokolási kötelezettségének, hogy emiatt a fellebbezési eljárásban nem volt megállapítható, hogy a vádlottakat egyetemlegesen, illetve külön-külön mely bűnügyi költség megfizetésére és miért kötelezte.

A különleges eljárás során részletes indokát kell adni annak, hogy a vádlottak egyetemlegesen, illetve külön-külön mely bűnügyi költség megfizetésére kötelesek, továbbá azt is indokolni kell, hogy a Be.339.§ (1) bekezdése alapján az eljárás során felmerült bűnügyi költségből milyen összeget visel az állam. A vádlottakat terhelő bűnügyi költség összegének meghatározásakor figyelemmel kell lenni arra is, hogy csak azon DNS vizsgálattal kapcsolatban felmerült bűnügyi költség róható a vádlottak terhére, amely a terhükre rótt bűncselekménnyel kapcsolatos tényállás megállapításához szükséges volt.

A fentiek szerint a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét az I.rendű vádlottra vonatkozó részében a cselekmény minősítésének pontos megnevezése, a kiszabott büntetés és a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezés tekintetében a rendelkező részben írtak szerint a Be.372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta,

míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése értelmében helybenhagyta azzal, hogy rögzítette, hogy az elsőfokú ítéletben írt Btk. elnevezésen az 1978. évi IV. törvényt kell érteni, ugyanis 2013. július 1. napjától a Btk. rövidítés a 2012. évi C. törvényt takarja.

A kiszabott szabadságvesztés tartamába az I.rendű vádlott vonatkozásában a Btk.92.§ (1) és (2) bekezdése alapján beszámítani rendelte az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is.

A Be.381.§ (1) bekezdése alapján II.rendű vádlott köteles a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságot II.rendű vádlott vonatkozásában a Be.574.§-ában írt összbüntetési eljárás lefolytatása iránti intézkedés megtételére hívta fel, ugyanis az összbüntetésbe foglalásnak a Btk.92.§ (1) bekezdésében írt feltételei fennállnak.

P é c s, 2014. január 7.

Dr.Tóth Sándor s.k. a tanács elnöke, Dr.Bencze Beáta s.k. előadó bíró, Dr.Túri Tamás s.k. bíró

A Zalaegerszegi Törvényszék 3.B.32/2012/27. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.III.314/2013/13. számú ítélete folytán - az abban írt változtatással - 2014. évi január hó 7. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

.Tóth Sándor s.k.
a tanács elnöke